

Denne Regel havde han været henvist til, hvis han havde gaaet den af mig antydebe Veie, og man vilde i dette Tilfælde have været i fuld Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler, hvilket jeg ikke noksom maa fremhæve virkelig har Betydning; thi hvad bliver der af Lovgivningens almindelige Regler, naar man i hvert enkelt specielt Tilfælde opstiller en ny, derfra afvigende Regel. Altsaa dette vilde den høitærede Minister have naaet, at have faste og bestemte Regler for alle de Tilfælde, der komme ind under hans Administration. Ogsaa paa et andet Punkt vilde den meget ærede Minister have været stillet bedre, og paa en Maade, som forekommer mig mere stemmende med Regjeringens Værdighed end paa den Maade, hvorpaa Ministeren var stillet, navnlig med Hensyn til Rødslægningen. Han vilde i saa Fald, naar han var gaaet den Veie, jeg har antydet, have fuld Myndighed til at slaa ned uden Hensyn til, om Vedkommende onsker det eller ikke, medens den høitærede Minister nu er stillet saaledes, at han i hvert Tilfælde har maattet henvende sig til vedkommende enkelte Mænd og udbede sig deres Tilladelse til at slaa ned. I Almindelighed har dette ikke voldet praktiske Vanskeligheder, men der er dog i de sidste Dage kommet Indsigelse derimod, og i saa Henseende kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at Regjeringen staar i en noget uheldig Stilling, naar den skal forhandle med Cierne af Kjøbenhavns Voksleplads om Rødslægning og endog af dem faae Afslag. Dette vilde Regjeringen ganske være kommen ud over, hvis den havde haft en legal Grund at staa paa, og det vilde have været saa let som Jod i Høse at faae den ved at benytte Grundlovens § 25. Jeg venter i alt Fald, den høitærede Indenrigsminister vil sige: „Ja, det er af Hensyn til dette Thing, jeg ikke er gaaet den Veie; jeg har ved forskjellige Leiligheder mærket, at der hos Folkethinget er en Uvillie mod de foreløbige Love, og den har jeg ikke villet udsætte mig for i denne Sag“; men netop fordi jeg antager, at Sligt vil fremkomme fra den høitærede Minister eller fra Høires Side, skal jeg benytte Leiligheden til at sige, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Der er aldeles ikke i dette Thing nogen som helst Uvillie imod foreløbige Love, der er en meget bestemt og velbegrunder Uvillie mod foreløbige Loves Misbrug, men ingen som helst Uvillie imod at bruge dem efter Grundlovens egen Mening. En Ting er det selvfølgelig, at foreløbige Love benyttes, naar Samfundet er i Nød for at afværge en eller anden truende Fare under Forhold, hvor Ministeren med Jøie kan vente Repræsen-

tationens Godkjendelse, men en hel anden Ting er det, naar foreløbige Love benyttes, naar et Parti er i Fare, for at afværge Mykker, der truer et Parti under Forhold, hvor Regjeringen veed, at dette Thing aldrig vil give sit Samtykke til saadanne Love. Men, som sagt, fra Misbrug kan man ikke slutte til Brug, og derfor har det virkelig forbauset mig at se, hvilken Udvikling de foreløbige Love have faaet. Nu ere vi komne saa vidt, at vi bruge foreløbige Love omtrent til Alt det, som de ikke maa bruges til ifølge Grundloven, til Alt det, som det ved selve Grundloven er forbudt at bruge dem til, og naar man saa kommer til de Rødstilfælde, hvor Grundloven har befalet, at de skulle bruges, da bruger man dem ikke. Det er ganske vist Toppunktet af en Udvikling, som vistnok ikke har været forudsat den Gang, Grundloven blev givet. Jeg siger kun dette, fordi jeg synes, at vi ikke kunne behandle denne Sag i dette Thing uden at fremhæve og fastholde de Grændser, der ifølge Lovgivningen ere mellem Lovgivningsmagtens Omraader og Administrationen, og uden at fremhæve, at dette er et Forhold, hvor man ikke uden Betænelighed kan se Ministeren handle paa egen Haand. Naar nemlig Forfatningen antyder et Middel, ved hvilket Ministeren kan handle ganske legalt, og den høitærede Minister nu staar midt i det, er der et Punkt, som ikke er blevet mig fuldstændig klart; men jeg tror, jeg forstaar den høitærede Ministers Mening, naar jeg siger, at han har opfattet Loven af 1857 saaledes, at denne Lov ikke handler om Svin. (Indenrigsministeren: Na ja!) Ja, den ærede Minister bekræfter det altsaa, og jeg tror ogsaa, han har Ret. Der er ikke i Loven af 1857 et eneste Sted omtalt Svin, og der er heller ikke i Forhandlingen Noget, som tyder paa, at man har tænkt sig det. Men hvis det er Tilfældet, hvis Loven af 1857 ikke handler om Svin, forstaar jeg sandelig ikke, hvorledes den meget ærede Minister ved en Beskjendtgjørelse som den, han har udstedt den 7de November, har kunnet udvide Loven til at handle om den her foreliggende Sygdom. (Indenrigsministeren: Jo, § 1 i Loven af 1857 har en Bestemmelse om Svin.) Altsaa, den høitærede Indenrigsminister mener, naar han har ret betænkt sig, at Loven af 1857 alligevel handler om Svin. (Indenrigsministeren: Ja, paa eet Punkt.) Jeg siger ikke dette for at angribe den høitærede Minister; men jeg onsker at vide, hvorledes vi ere stillede, jeg indrømmer, at der kan være Tvivl om Lovens Omfang. Altsaa, hvis Loven af 1857 ikke omhandler Svin, har